

Het Boek Daniël - Nummer Zesendertig

Nebukadnezars profetische symboliek: ontsluiting van de historische wegmarkeringen van de Milleritische beweging en van het verzegelde visioen van de rivier de Ulai

Jeff Pippenger
2023-12-31

Daniël hoofdstuk één vertegenwoordigt de geschiedenis van de eerste en tweede engel vanaf 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844. Daniël hoofdstuk vier behandelt eveneens de geschiedenis van de eerste en tweede engel vanaf 723 v.Chr. tot 22 oktober 1844. Uiteraard is dit onmogelijk te zien zonder de laatregenmethodologie van „regel op regel”.

Nebukadnezar is in hoofdstuk vier een zeer complex profetisch symbool. Het is belangrijk onszelf eraan te herinneren wat hij vertegenwoordigt wanneer wij beginnen na te denken over de ontzegging van het visioen van de rivier de Ulai in de geschiedenis van William Miller.

Nebukadnezars tweede droom vertegenwoordigde, niet anders dan William Millers tweede droom, de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, de profetische draad die het gehele boek Daniël aaneenweeft. Toen Daniël Nebukadnezars droom van hoofdstuk vier uitlegde, waarschuwde hij hem voor een komend oordeel, en daarmee voorafschaduwde hij de boodschap van de eerste engel, die bij de „tijd van het einde” in 1798 de geschiedenis binnentrad.

Toen het oordeel waarvan Nebukadnezar was gewaarschuwd dat het zou komen, aanbrak, typeerde die komst 22 oktober 1844, toen het onderzoekend oordeel begon. In hoofdstuk vier werden zowel de waarschuwingsboodschap die door Daniël werd gegeven als de komst van het met die waarschuwingsboodschap verbonden oordeel weergegeven door het woord „uur”. Het „uur” van Nebukadnezars oordeel vertegenwoordigde het „uur” van Gods oordeel in de boodschap van de eerste engel. Het typeerde ook het „uur” van de zondagwet, wanneer Gods uitvoerend oordeel begint. Het gedeelte van Daniël hoofdstuk vier dat de komst van de boodschap van de eerste engel in 1798 en de komst van de derde engel op 22 oktober 1844 vertegenwoordigt, die door het woord „uur” wordt gesymboliseerd, wordt vervolgens herhaald en verder uitgewerkt. De techniek van herhalen en uitbreiden is een profetische techniek die herhaaldelijk in de profetie voorkomt, maar in het bijzonder in het boek Daniël.

Zodra Nebukadnezar het „uur” van het oordeel bereikte, begonnen de „zeven tijden”, die zijn oordeel waren, en als de koning van het noorden vertegenwoordigde hij toen het oordeel dat in 723 v.Chr. over het noordelijke koninkrijk Israël werd gebracht. Hem werd het hart van een beest gegeven, en een beest is in de Bijbelse profetie een koninkrijk, en van 723 v.Chr. tot 1798 vertegenwoordigde hij de twee vormen van heidendom die zo vaak het onderwerp zijn van het boek Daniël.

Gedurende twaalfhonderdzestig dagen, die twaalfhonderdzestig jaren voorstellen, stelde hij de heidense verwoestende macht voor, en vervolgens gedurende nog eens twaalfhonderdzestig dagen,

die twaalfhonderdzig jaren symboliseren, stelde hij de pauselijke verwoestende macht voor. Het wezen van beide verwoestende machten was hetzelfde, want het pausdom is eenvoudigweg het heidendom gehuld in de belijdenis van het christendom.

Aan het “einde der dagen”, een symbool dat in Daniël hoofdstuk twaalf wordt aangeduid en dat de “tijd van het einde” in 1798 voorstelt, werd zijn koninkrijk hem hersteld. Het getuigenis van Daniël vier en de Geest der Profetie duiden aan dat hij, toen zijn koninkrijk hem aan het “einde der dagen” werd hersteld, een bekeerd man was. Vervolgens wordt hij een profetisch symbool van vier gewichtige waarheden. Hij wordt de profetische schakel tussen de draakmacht van het heidendom, die hij vertegenwoordigde in de eerste helft van zijn “zeven tijden”, en de beestmacht, die hij vertegenwoordigde in de laatste helft van zijn “zeven tijden”. Als symbool van die twee machten, staande als een hersteld koninkrijk in 1798, vertegenwoordigt hij vervolgens de derde verwoestende macht (de valse profeet), die zeventig symbolische jaren zou heersen, terwijl de hoer van Tyrus vergeten was. Als de koning van Babylon vertegenwoordigt Nebukadnezar de profetische schakel tussen de drie machten die in de laatste dagen het moderne Babylon zouden worden, dat vervolgens de wereld naar Armageddon voert.

Hij vertegenwoordigde ook de geboorte van de Verenigde Staten als het aardbeest, dat in 1798 begon als een lam, gesymboliseerd door zijn bekeerde ervaring. Tegelijkertijd zou hij de twee horens van het aardbeest vertegenwoordigen, namelijk het republicanisme en het protestantisme, die de kracht van de Verenigde Staten vertegenwoordigden, hetgeen het land in staat stelde de meest begunstigde natie ter wereld te worden. Toch zouden aan het einde van de zeventig symbolische jaren die twee horens vervolgens worden voorgesteld als afvallig republicanisme en afvallig protestantisme, waarbij beide horens in twee klassen verdeeld waren. De hoorn van het republicanisme zou bestaan uit de Democratische Partij, die openlijk de heilige beginselen van de Grondwet naast zich neerlegde, en de Republikeinse Partij, die beleed de verdedigers en kampioenen van de Grondwet te zijn, maar in werkelijkheid de heilige beginselen van de Grondwet verloochende, terwijl zij ervoor koos tradities en gebruiken te verheffen boven de beginselen die in dat heilige document vervat zijn.

De twee partijen werden ten tijde van Christus uitgebeeld door de Sadduceeën en Farizeeën. De geest van de Sadduceeën en Farizeeën zou zich ook openbaren in de hoorn van het afvallige protestantisme, waarbij de ene groep de zondagse eredienst handhaafde en de andere de sabbatsviering. De bekeerde toestand van Nebukadnezar aan het „einde der dagen”, in 1798, vertegenwoordigt op treffende wijze de Verenigde Staten, en beide horens van het beest uit de aarde. Alle drie de symbolen — het beest uit de aarde en zijn twee horens — waren ertoe bestemd van een lam in een draak te veranderen.

Nebukadnezar vertegenwoordigde aan het einde van zijn „zeven tijden” de schakel die zijn letterlijke koninkrijk Babylon identificeerde als het symbool van het moderne Babylon in de laatste dagen, dat samengesteld is uit de draak, het beest en de valse profeet. Hij vertegenwoordigde tevens de drie profetische machten die worden voorgesteld door het aardebeest met twee horens, dat gedurende de zeventig symbolische jaren waarin de hoer van Tyrus vergeten wordt, van een lam in een draak verandert. Het is diepzinnig dat zijn letterlijke koninkrijk juist het koninkrijk is

dat een voorafbeelding vormt van het koninkrijk dat zeventig symbolische jaren regeert.

De symboliek van Nebukadnezar in hoofdstuk vier moet over hoofdstuk één heen worden gelegd. Wanneer die toepassing wordt gemaakt, brengt zij de wegmarkeringen van de Milleritische geschiedenis samen en bevestigt zij verschillende waarheden van het visioen van de rivier de Ulai die in die tijd werden ontzegeld. Het fundament en de centrale pijler van de Milleritische beweging was de vraag en het antwoord van Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien. De vraag luidde: “Hoelang zal het gezicht aangaande het gedurige offer zijn, en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het heir te geven om onder de voet getreden te worden?”

Van de honderden, zo niet duizenden, toegevoegde woorden in de Bijbel, is het uitsluitend het toegevoegde woord „offer” dat door de inspiratie wordt aangewezen als niet tot de tekst behorend. Wanneer dit woord terecht wordt verwijderd, maakt dit duidelijk dat „het dagelijks en de overtreding” twee onderscheiden verwoestende machten zijn. Zuster White geeft uitdrukkelijk aan dat het woord „offer” door menselijke wijsheid is toegevoegd en niet op de tekst van toepassing is, en in dezelfde passage maakt zij ook duidelijk dat de Millerieten gelijk hadden toen zij „het dagelijks” als heidendom aanduiden. De grammaticale termen binnen de vraag van vers dertien werden door Christus zorgvuldig aangewezen door middel van de geschriften van Zuster White, en wanneer deze worden beheerst door de teksten en de toegevoegde geïnspireerde aanwijzingen, luidt de vraag: „Hoe lang zal het gezicht zijn aangaande de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom, die zowel het heiligdom als Gods volk zouden vertreden?”

Daarom vertegenwoordigt Nebukadnezar, wanneer hij zich bevindt in de „tijd van het einde”, in 1798, een bekeerde man en vertegenwoordigt hij derhalve de „wijzen” die de centrale pilaar en het fundament van het adventisme zouden begrijpen. Zijn bekering identificeert de „wijzen” die de „toename van kennis” begrijpen die in die tijd werd ontzegeld, maar zijn eigen profetische symboliek illustreert rechtstreeks de geschiedenis die het onderwerp is van de vraag: „hoe lang zou het gezicht duren van de verwoestende macht van het heidendom en het pausdom, die Gods volk (de heerschare) en Gods heiligdom zouden vertreden?” Als symbool van een „wijze maagd” die de „toename van kennis” begrijpt, vertegenwoordigt hij William Miller, want Miller is het symbool van hen die „wijs” waren in de geschiedenis die begon in de „tijd van het einde”, in 1798.

Nebukadnezar is een symbool van de wegmarkering van de „tijd van het einde”, en wanneer dit over hoofdstuk één wordt gelegd, vertegenwoordigt hij tevens de komst van de eerste engel in die tijd, omdat in hoofdstuk vier het „uur” waarin Daniël Nebukadnezar de waarschuwingsboodschap geeft, aangeeft wanneer de eerste engel arriveerde, en dat was 1798. Het „uur” waarin het oordeel over Nebukadnezar kwam, vertegenwoordigde het „uur” van het begin van Gods onderzoekend oordeel op 22 oktober 1844. De wegmarkeringen die door de symboliek van Nebukadnezar in hoofdstuk vier worden voortgebracht, zijn 723 v.Chr., 538, 1798 (de tijd van het einde) en 22 oktober 1844.

De wegmarkeringen van de Milleritische geschiedenis in Daniël hoofdstuk één beginnen met Jojakim, die een symbool is van de bekrachtiging van de eerste boodschap, die in 1798 was aangekomen op de „tijd van het einde”. De bekrachtiging van de eerste boodschap, voorgesteld

door Jojakim, markeert 11 augustus 1840. De overwinning op Jojakim luidt de zeventig jaren van Babylons heerschappij in, die eindigen met het bevel van Kores. Hoofdstuk één van Daniël duidt een drievoudig beproevingsproces aan, voorgesteld als een proef met voedsel, gevolgd door een visuele toets, die uitloopt op een lakmoesproef. Deze drie beproevingen vertegenwoordigen 11 augustus 1840, toen de machtige engel, die niemand minder was dan Jezus Christus, uit de hemel neerdaalde met een boekje dat Gods volk toen moest „eten”, evenals Daniël en de drie waardigen ervoor kozen zich te voeden met het gerecht van peulvruchten in plaats van met het voedsel van Babylon.

De tweede beproeving van dat proces vertegenwoordigde de openbaring van de verwerping van Millers boodschap door de protestantse kerken (de boodschap van de eerste engel), toen er vervolgens een onderscheid zichtbaar werd tussen de Milleritische beweging en de protestantse kerken, die toen hun profetische rol begonnen als afvallig protestantisme. Het onderscheid tussen die twee groepen was even duidelijk als toen Daniël en de drie waardigen er gezonder en welgedaner uitzagen doordat zij het hemelse voedsel aten in plaats van het Babylonische dieet. Dat onderscheid werd gemarkeerd aan het einde van het bijbelse jaar 1843 (19 april 1844), toen de vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden aanbrak.

De derde beproeving, die de lakmoesproef was, vertegenwoordigde 22 oktober 1844, toen, na drie jaar, het „uur” aanbrak waarin Nebukadnezar zelf oordeelde en uitsprak dat Daniël en de drie waardigen „tienmaal” beter waren dan de Babylonische wijzen. Door Daniël hoofdstuk vier over hoofdstuk één te plaatsen, ontstaan de wegmerken van de Milleritische geschiedenis, beginnend met de „tijd van het einde” in 1798; de bekrachtiging van de boodschap van de eerste engel op 11 augustus 1840; de eerste teleurstelling op 19 april 1844; en de grote teleurstelling van 22 oktober 1844.

Behalve dat zij de specifieke wegmarkeringen van de Milleritische geschiedenis aanwijzen, illustreren de twee hoofdstukken, wanneer zij tezamen worden gebracht „regel op regel”, de boodschap van de eerste engel, wijzen zij de twee verwoestende machten aan die het onderwerp vormen van de fundamentele leer van de tweeduizend driehonderd dagen, alsook het drievoudige beproevingsproces van Daniël twaalf, dat zich altijd voordoet wanneer het boek Daniël wordt ontzegd.

Zij stellen tevens vast dat Nebukadnezar, als het symbool van de wijzen in 1798, in samenhang met zijn tweede droom in hoofdstuk vier, William Miller vertegenwoordigt, wiens beweging de ware protestantse hoorn zou worden. Het werk van William Miller, dat de fundamentele waarheden van het adventisme vertegenwoordigt, wordt voorgesteld op Habakuks twee tafelen, en God gaf leiding bij de totstandkoming van beide heilige tafelen.

Er waren verschillende profetische waarheden die Miller niet juist inzag, omdat zijn gezichtspunt in de profetische geschiedenis hem verhinderde te onderkennen dat er drie verwoestende machten zijn: niet alleen het heidendom (de draak), het pausdom (het beest), maar ook het afvallige protestantisme (de valse profeet). In Gods voorzienigheid werden die profetische inzichten van Miller, die door zijn gezichtspunt in de geschiedenis beperkt waren, niet weergegeven op de twee

heilige tafelen van Habakuk.

Nebukadnezars tweede droom in Daniël hoofdstuk vier vertegenwoordigt William Millers tweede droom. Beide dromen hebben betrekking op de „zeven tijden”, en Millers droom duidt op de verwerping van zijn werk die in 1863 begon en escaleert tot aan de Middernachtsroep. Beide dromen eindigen met een koninkrijk dat na een periode van verstrooiing wordt hersteld. Om deze reden zullen wij Millers tweede droom beschouwen, voordat wij rechtstreeks de visie van de rivier de Ulai behandelen, die in 1798 werd ontzegd.

„Ik droomde dat God mij, door een onzichtbare hand, een kunstig vervaardigd kistje zond, ongeveer tien duim lang en zes duim in het vierkant, gemaakt van ebbenhout en met parels kunstig ingelegd. Aan het kistje was een sleutel bevestigd. Ik nam onmiddellijk de sleutel en opende het kistje; en zie, tot mijn verwondering en verbazing vond ik het gevuld met allerlei soorten en maten juwelen, diamanten, kostbare stenen, en gouden en zilveren munten van elke afmeting en waarde, schoon gerangschikt elk op zijn eigen plaats in het kistje; en aldus gerangschikt weerkaatsten zij een licht en heerlijkheid die slechts door de zon geëvenaard werden.

„Ik achtte het niet mijn plicht alleen van dit wonderbare schouwspel te genieten, hoewel mijn hart zich verheugde over de schittering, schoonheid en waarde van de inhoud ervan. Daarom plaatste ik het op een middentafel in mijn kamer en liet bekendmaken dat allen die dat verlangden konden komen om het heerlijkste en schitterendste schouwspel te aanschouwen dat ooit door een mens in dit leven was gezien.

“Het volk begon binnen te komen, eerst weinigen in aantal, maar het groeide aan tot een menigte. Wanneer zij aanvankelijk in het kistje keken, verwonderden zij zich en riepen van blijdschap. Maar toen het aantal toeschouwers toenam, begon iedereen de juwelen te beroeren, ze uit het kistje te nemen en ze over de tafel te verstrooien. Ik begon te denken dat de eigenaar het kistje en de juwelen opnieuw van mijn hand zou eisen; en indien ik toeliet dat zij verstrooid werden, zou ik ze nooit meer op hun plaats in het kistje kunnen leggen zoals tevoren; en ik voelde dat ik nooit in staat zou zijn rekenschap af te leggen, want die zou ontzaglijk zijn. Toen begon ik het volk te smeken ze niet aan te raken en ze niet uit het kistje te nemen; maar hoe meer ik smeekte, des te meer verstrooiden zij ze; en nu schenen zij ze door de hele kamer te verstrooien, op de vloer en op elk stuk meubilair in de kamer.

“Toen zag ik dat zij onder de echte juwelen en munten een ontelbare hoeveelheid onechte juwelen en vals geld hadden verstrooid. Ik was ten zeerste verontwaardigd over hun lage handelwijze en ondankbaarheid, en ik berispte en verweet hun dit; maar hoe meer ik hen berispte, des te meer verstrooiden zij de onechte juwelen en het valse geld onder de echte.

„Toen werd ik gekweld in mijn natuurlijke ziel en begon ik lichamelijke kracht te gebruiken om hen de kamer uit te drijven; maar terwijl ik er één naar buiten dreef, kwamen er drie anderen binnen en brachten vuil en krullen en zand en allerlei rommel mee, totdat zij alle echte juwelen, diamanten en munten bedekten, zodat deze geheel aan het gezicht onttrokken waren. Ook scheurden zij mijn kistje in stukken en verspreidden het tussen het afval. Ik meende dat niemand acht sloeg op mijn droefheid of mijn toorn. Ik raakte volkomen ontmoedigd en

terneergeslagen, ging zitten en weende.

“Terwijl ik aldus weende en treurde om mijn grote verlies en verantwoordelijkheid, dacht ik aan God en bad vurig dat Hij mij hulp zou zenden. Onmiddellijk ging de deur open en een man trad de kamer binnen, waarop alle mensen deze verlieten; en hij opende, met een stofborstel in zijn hand, de vensters en begon het stof en het vuil uit de kamer weg te vegen.

„Ik smeekte hem zich te onthouden, want er lagen enkele kostbare juwelen verstrooid tussen het puin.

Hij zei mij dat ik ‘niet moest vrezen’, want Hij zou ‘voor hen zorgen’.

“Toen, terwijl hij het vuil en de rommel, valse juwelen en vals geld wegveegde, rees dit alles op en ging als een wolk door het venster naar buiten, en de wind voerde het weg. In de drukte sloot ik een ogenblik mijn ogen; toen ik ze opende, was al het afval verdwenen. De kostbare juwelen, de diamanten, de gouden en zilveren munten, lagen in overvloed over de hele kamer verspreid.

„Daarop plaatste hij op de tafel een kistje, veel groter en mooier dan het vorige, en verzamelde de juwelen, de diamanten, de munten, met handenvol tegelijk, en wierp ze in het kistje, totdat er niet één was overgebleven, hoewel sommige van de diamanten niet groter waren dan de punt van een speld.”

“Vervolgens riep hij mij op om ‘te komen en te zien.’”

„Ik keek in de kist, maar mijn ogen werden verblind door wat ik zag. Zij straalden met tienmaal hun vroegere heerlijkheid. Ik dacht dat zij in het zand waren geschuurd door de voeten van die goddeloze personen die ze hadden verstrooid en in het stof vertreden. Zij lagen in de kist in prachtige orde gerangschikt, ieder op zijn plaats, zonder enig zichtbaar spoor van de inspanningen van de man die ze erin had geworpen. Ik riep het uit van pure vreugde, en die uitroep deed mij ontwaken.” Early Writings, 81–83.

Wij zullen Millers droom in het volgende artikel behandelen.

Het volgende is een inleiding op de tweede droom van William Miller, geschreven door James White toen hij Millers droom in de Advent Herald publiceerde.

„De volgende droom werd meer dan twee jaar geleden in de Advent Herald gepubliceerd. Toen zag ik dat hij duidelijk onze vroegere ervaring met betrekking tot de Tweede Advent aanwees, en dat God de droom gaf ten behoeve van de verstrooide kudde.”

„Onder de tekenen van de nabije komst van de grote en ontzagwekkende dag des Heren heeft God dromen geplaatst. Zie Joël 2:28–31; Handelingen 2:17–20. Dromen kunnen op drie wijzen komen; ten eerste, ‘door de veelheid van bezigheden’. Zie Prediker 5:3. Ten tweede kunnen zij die onder de verwerpelijke geest en de misleiding van Satan staan, dromen hebben door zijn invloed. Zie Deuteronomium 8:1–5; Jeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Zacharia 10:2; Judas 8. En ten derde heeft God zijn volk altijd, en onderwijst Hij het nog steeds, in meerdere of mindere mate door dromen, die komen door de bediening van engelen en de Heilige Geest. Zij die in

het heldere licht der waarheid staan, zullen weten wanneer God hun een droom geeft; en zodanigen zullen niet misleid en afgeleid worden door valse dromen.”

“En Hij zei: Hoort nu Mijn woorden; indien er een profeet onder u is, zal Ik, de HEERE, Mij aan hem bekendmaken in een gezicht, en in een droom zal Ik met hem spreken.’ Numeri 12:6. Jakob zei: ‘De engel des HEEREN sprak tot mij in een droom.’ Genesis 31:2. ‘En God kwam des nachts tot Laban, de Syriër, in een droom.’ Genesis 31:24. Lees de dromen van Jozef, [Genesis 37:5–9], en vervolgens het boeiende verhaal van hun vervulling in Egypte. ‘Te Gibeon verscheen de HEERE des nachts in een droom aan Salomo.’ 1 Koningen 3:5. Het grootse, gewichtige beeld van het tweede hoofdstuk van Daniël werd in een droom gegeven, evenals de vier dieren, enz. van het zevende hoofdstuk. Toen Herodes trachtte de jonge Heiland te verdelgen, werd Jozef in een droom gewaarschuwd naar Egypte te vluchten. Matteüs 2:13.”

‘En het zal geschieden in de LAATSTE DAGEN, zegt God, dat Ik van Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongemannen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen.’ Handelingen 2:17.

“De gave van profetie, door dromen en visioenen, is hier de vrucht van de Heilige Geest, en zal in de laatste dagen in zodanige mate worden geopenbaard dat zij een teken vormt. Zij is een van de gaven van de evangelische kerk.

‘En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, en sommigen als PROFETEN, en sommigen als evangelisten, en sommigen als herders en leraars; tot volmaking van de heiligen, tot het werk van de bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus.’ Efeziërs 4:11–12.

„En God heeft sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede PROFETEN,’ enz. 1 Korinthiërs 12:28. ‘Veracht de PROFETIEËN niet.’ 1 Thessalonicenzen 5:20. Zie ook Handelingen 13:1; 21:9; Romeinen 7:6; 1 Korinthiërs 14:1, 24, 39. Profeten of profetieën zijn tot opbouw van de gemeente van Christus; en er kan uit het woord van God geen enkel bewijs worden aangevoerd dat zij zouden ophouden voordat evangelisten, herders en leraars zouden ophouden. Maar, zegt de tegenwerper, ‘Er zijn zovele valse gezichten en dromen geweest dat ik in niets van dien aard vertrouwen kan stellen.’ Het is waar dat Satan zijn namaak heeft. Hij heeft altijd valse profeten gehad, en zeker mogen wij die ook nu verwachten in dit zijn laatste uur van misleiding en triomf. Zij die zulke bijzondere openbaringen verwerpen omdat het namaaksel bestaat, kunnen met evenveel recht nog een stap verder gaan en ontkennen dat God Zich ooit in een droom of een gezicht aan de mens heeft geopenbaard, want het namaaksel heeft altijd bestaan.”

„Dromen en visioenen vormen het middel waardoor God Zich aan de mens heeft geopenbaard. Door dit middel sprak Hij tot de profeten; Hij heeft de gave der profetie geplaatst onder de gaven van de evangelische gemeente, en Hij heeft dromen en visioenen gerangschikt onder de andere tekenen der ‘LAATSTE DAGEN’. Amen.

„Mijn doel met de bovenstaande opmerkingen is geweest bezwaren op een schriftuurlijke wijze weg te nemen en de geest van de lezer voor te bereiden op het volgende.” James White.